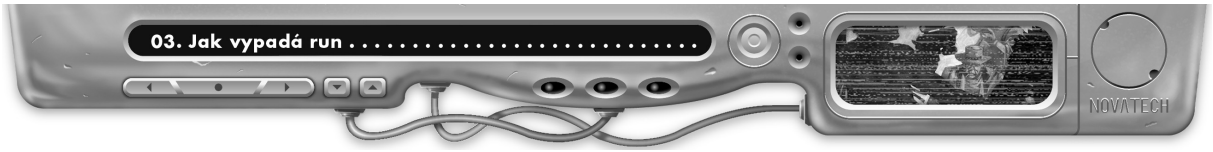

JAK VYPADÁ RUN

Říká se, že dobrý *shadowrun* je takový, po němž se vrátíš domů. Myslím si, že to souhlasí. Pokud zůstaneš po runu naživu a neskončíš za mřížemi nebo v podnikové cele, pak se můžeš poohlédnout po dalším džobu a doufat, že tentokrát uvidíš nějaké kredity, které budeš moci skutečně utratit. (Abys zaplatil ty zatracené účty, že? Já osobně neplatím nájem; odvrácená strana Redmond Barrens není právě čtvrtí pro lepší společnost a místní gangy trolla s pořádnou bouchačkou s výpalným neobtěžují. Ale člověk musí taky jíst, ne? A pořád se honit za nejžhavějšími novinkami ve světě zbraní, kyberwaru, kyberdecků a programů, magických tretek a všech ostatních krámů. Pokud se v tomhle byznysu neudržíš u vesla, jsi mrtvý.)
Jenomže dostat se domů vždycky nestačí. A to mi můžete věřit.
Všechno byla Macduffova vina. Flash a já bychom na to nikdy nepřistoupili. Dokonce i ten šaman, kterého nám opatřil – trpaslík jménem Biggs (ať už tomu věříte nebo ne) – musel přiznat, že to Macduff podělal. Ne že by nevěděl, co má dělat. Tenhle Macduff je dobrý šíbr; všechny věci důkladně prověřuje. To je jeden z důvodů, proč se s ním Flash a já zahazujeme, i když je to ten nejzatracenější a nejnervóznější špičatouchý kytkožrout, který kdy zdobil ulice Seattlu. Ne – špatné bylo, že Macduff nehrabal dost hluboko. Dobrá, proklepl reference pana Johnsona – ale jen do té míry, do jaké to pan Johnson musel očekávat. Skutečné bahno bylo pohřbeno tak hluboko, že se k němu nedostal nikdo z nás, dokud nebylo pozdě.
Jasně, byli jsme troubové. Neměli jsme ten džob vůbec brát bez ohledu na Macduffovo slovo a jeho pověst. Ale i ten nejlepší šíbr může mít někdy špatný den, ne? Sakra, devět z deseti Johnsonů tě možná nepodrazí, ale tenhle desátý parchant tě natáhne, kde jen bude moci. A my jsme holt kápli na toho desátého. Naše smůla.
Ten chlápek byl ale dobrý. Nastražil na Macduffa a na nás dvě falešné stopy s tím, že jednu z nich mu určitě zbaštíme jako tu pravou. A měl pravdu, zatraceně. Drahouškové, měli jsme s tím při té podnikové válce a tom všem kolem počítat.
Začalo to jako vždycky – Macduffovým zavoláním. Někdy vyrazím a hledám si džob sám, ale často má ve hře prsty Macduff. A nechat si něco zprostředkovat šíbrem má své výhody; Mac má dost kontaktů, aby mi obstaral pár skvělých hraček, když něco potřebuji, a může mě spojit s dalšími runnery, pokud nějaká práce vyžaduje pouličního samuraje. Dát se dohromady s jinými runnery na vlastní pěst není vždy tak docela jednoduché, protože jedno z pouličních přikázání praví, že člověk nemá důvěřovat nikomu, s kým nikdy nepracoval. Macduff se může přinejmenším zaručit za kompetentnost lidí.
K hovoru došlo, zrovna když jsem dřepěl ve své boudě a listoval si virtuálními stránkami nejnovějšího on-line katalogu Ares Macrotechnology. Každý v severní Americe ví, že Ares prodává ty nejlepší bouchačky, které je možno v tomhle kšeftu sehnat, a já jsem viděl jednu nebo dvě, do kterých bych se dokázal zamilovat, ale které jsem si nemohl dovolit…dokud se nedostanu k práci, z níž by pro mě koukala pěkně tučná kreditní hůlka. Celá Macduffova tlama se špičatýma ušima a s úšklebkem, který by mu v reklamě na zubní pastu nadělal jmění, mi v tu chvíli byla milejší než večer piva zadarmo v mé oblíbené knajpě.
„Animale, ty praštěný trolle," zvolal Macduff. Zdálo se, že jeho škleb zaplňuje celou obrazovku, i když jsem okno pro přijatý hovor zredukoval na čtvrtinu. „Chlape, měl bych práci akorát pro tebe! Jak by se ti líbilo zase jednou nakopat jistou megakorporaci *pořádně* do koulí?"
„Kdo a kolik platí?" zeptal jsem se.
„TerraFirst!" odpověděl. Prozradil mě můj obličej; když se můj prst přiblížil k tlačítku OFF, jeho škleb zmizel a nahradil ho výraz psa, který žebrá o pamlsek. „Než to vypneš, poslouchej. Tentokrát mají kredity – pořádné kredity. A neslyšel jsi to ode mě, ale mám důvod k domněnce, že ty nujeny pocházejí odněkud z úplného vrcholku potravního řetězce…minimálně z představenstva nějakého podniku. Od někoho s…řekněme sympatiemi…pro to, co chce TerraFirst! zařídit."
„A to je co?" Nechtěl jsem, aby to vyznělo, že mám zájem; Macduff se skvěle vyzná v tom, že dokáže z mého hlasu a výrazu ve tváři vyčíst stav mého konta, a není povznesený nad to neukrojit si větší díl než obvykle, kdyby věděl, že mám hlad. To, že TerraFirst! chtěla štědře zaplatit, bylo nezvyklé; militantní ochránci přírody jako oni se příliš často k pořádnému balíku peněz nedostanou. Většina lidí, kteří pro ně pracovali, byli buď tak na dně, že přijali jakýkoli džob, nebo šlo o jejich sympatizanty. Já mezi ně nepatřím – ale chtěl jsem slyšet víc.
„Sabotáž," řekl Macduff. „Shiawase Corporation přednedávnem zapojil do sítě novou jadernou elektrárnu a TerraFirst! ji chce zase vyřadit. Potřebují malý tým, který pronikne k reaktoru a ochromí ho. Samozřejmě jsem hned myslel na tebe a Flash… Zejména na tebe, s ohledem na tvou minulost. Měl bys zájem?"
„Možná." Možná? Kurva! Mám dokonce pořádný zájem škodit Shiawase, jak jen to bude možné, od té doby, co tajný bezpečnostní tým Shiawase připravil bombou o život mou sestru Tallii v jejím bytě. Spolu s ní to odnesly i její dvě děti. Pár let předtím, než ji zavraždili, šlohla pár horkých dat…něco o biologickém trháku, který

v Shiawase ukuchtili, aby zrychlili lidské reflexy na dvojnásobek bez použití drátů. Nikdy se to nedostalo na trh a podnik přišel o fůru peněz. Něco takového nemají podniky vůbec rády, především takové jako Shiawase, které jsou natolik velké, že mohou nosit označení „mega“. Takže si dali tu práci, aby ji vystopovali a zlikvidovali co možná nejnejasnějším způsobem. (Vyhodili spolu s ní do vzduchu celý blok – kusy betonu, plastiku a těl byly rozmetány po celé čtvrti. Lokální trideostanice informovaly o „nešťastné události“, která koneckonců prokázala Seattlu službu, protože při ní bylo srovnáno se zemí nejhorší hnízdo špíny v celém městě. Laciná asanace města, podle mého názoru. O mrtvých nepadla ani zmínka.) No, a od té doby se činím, aby Shiawase téhle věci litoval – jdu po jedné výzkumné laboratoři nebo přísně tajném projektu za druhým.
Nechápejte mě špatně – dělám tenhle džob také kvůli penězům. Pro více jak dva metry vysokého troggyho z nejhoršího koutu Redmond Barrens bez ukončené základní školy se nenabízí zas až tolik zaměstnání. (Hodně čtu, ale za tenhle typ vzdělání nikdo nic nedá.) Pracoval bych skoro pro každého, kdo dobře platí – megakoncerny, minipodniky, tlusté politiky, bohaté usedlíky a jejich zatracené hafany. Ale když můžu, pustím se do Shiawase. Říkejme tomu smysl zaměstnání.
Macduff mi řekl, kde se má konat schůzka s panem Johnsonem, a já mu slíbil, že dám vědět Flash. My dva spolu pracujeme už skoro pět let, což je ve stínech Seattlu docela dlouhá doba. Znal jsem ji, ještě když měla vlasy. Byla to hezká poloindiánka z Puebla – ale s očima chladnýma a tvrdýma jako optický čip. Přišla do Seattlu poté, co se natvrdo přesvědčila o tom, že v Korporační radě Pueblo není místo pro dítě s indiánskou matkou a anglosaským otcem. Pokud je něco, co Indiáni nenávidí ještě více než ty, kdo nejsou Indiáni, pak jsou to míšenci. Ale je to zatraceně dobrá deckerka a skvělá bojovnice, které bych svěřil svůj život. Člověk nenajde příliš často lidi, kteří jsou dobří v obou disciplínách. Flash dostává hodně pracovních nabídek.
„Hm, tak Shiawase?“ zeptala se mě s cynickým úsměvem, když jsem jí o tomhle džobu vyprávěl. „Teroristé, co pěstují stromečky, chtějí ochromit fúzní reaktor?“
Kývl jsem. „Johnson se pokoušel vydávat se za úředníka Gaeatronics, ale Macduff kolem toho trochu čmuchal a prohlédl ho.“ Gaeatronics byl od pana Johnsona dobrý pokus; je to podnik s monopolem na zásobování energií pro Seattle, který se Shiawase snaží už léta zlomit. Nejnovější reaktor, který jsme měli vyřídit, byl jediným úspěchem Shiawase za posledních asi deset let; stavební povolení dostali konečně až tehdy, když nečekaně odešel do důchodu soudce, kterého si Gaeatronics se vším všudy koupil. Dávalo celkem smysl, že to nyní asi zkusí poněkud méně vybíravými prostředky.
„Pokud má ohledně zdroje peněz pravdu, pak mě nepřekvapuje, že se Johnson pokouší o zastírací manévr.“ Flash se poškrábala na kůži vedle datajacku ve svém levém spánku. Pravděpodobně si od našeho posledního setkání nechala vsadit nový a jizvy se ještě zcela nezahojily. Kromě toho si dala po stranách hlavy vytetovat zlaté závodní pruhy, které kopírovaly tvar její lebky. Na rozdíl od většiny lidí, kteří se pokoušejí o nový vzhled technokmene, to u Flash vypadalo opravdu dobře. „Jestli do toho jdeš, jsem pro. Co uděláme s magickým zabezpečením? Víš, že nějaké budou jistě mít.“
„Macduff má někoho po ruce.“
Kývla. „Uvidíme se na schůzce,“ řekla a zavěsila.
Setkání o dva dny později v zadním pokoji klubu Penumbra proběhlo jako obvykle. Vše na panu Johnsonovi zářilo podnikem – vzhled, chování, řeč těla. Což perfektně pasovalo k tomu, že nešlo o podnikového šíbra, jak zjistil Macduff. Nikdo v této pozici by si nemohl dovolit vypadat podnikově až do takové míry. (Jak už bylo řečeno, ten chlápek byl dobrý.) Dělali jsme tedy, jako bychom mu věřili, a on dělal, jako bychom pro něj nebyli podělaní žoldnéřští vyvrhelové. (I to mu šlo dobře.) Trochu jsme smlouvali o odměně, ale ne příliš; Johnsonova počáteční nabídka byla docela blízko té, o níž nám řekl Macduff, a byla zatraceně velkorysá. Kromě toho se v tomto kšeftu vyplácí vědět, o co stojí za to smlouvat; pokud ohledně zaplacení příliš reptáš, jde Johnson zkrátka od toho. Pak nemáš ani práci ani kredity, abys zaplatil účet ve své oblíbené hospodě.
Později jsme přišli na to, proč byla odměna tak dobrá. Nečekalo se, že budeme žít dost dlouho na to, abychom ty peníze zinkasovali. Lidé, kteří poslali našeho pana Johnsona, pro nás měli malé překvapení…

Na místo dění jsme se dostali bez problémů – já, Flash a Biggs, trpasličí šaman. Biggs byl pozoruhodný malý chlapík – křiklavě rudé vlasy a bradka, která byla tak hustá, že bylo sotva vidět jeho ústa, vojenské boty s třásněmi a starodávná letecká kukla s ochrannými brýlemi, která je k vidění možná ještě u pilotů hromoptáků. Na medvědího šamana mi připadal dost malý – čekal bych, že si medvěd zvolí někoho…nevím, možná medvědovatějšího. (Ale u ďasa, co já vůbec vím o tom, jak se rozhodují totemy? Střílím olovo, ne zaklínadla.) Na krku mu visel řetěz s medvědí tlapou, pravděpodobně silovým ohniskem, a měl také podle všeho, co je mi známo, kouzelnickou hůl. Byla velká asi jako čínské drbátko na záda a také ji tak párkrát použil při naší cestě do Auburnu, kde se nacházel reaktor.

Ukryli jsme se mezi stromy stojícími podél cesty, která vedla k hlavní bráně jaderné elektrárny. Tady jsme chtěli počkat na nějaký dopravní prostředek, se kterým bychom se dostali dovnitř areálu. Až k reaktoru se potom budeme muset nějak probít. Johnson nás zásobil všemi potřebnými a důležitými detaily – časy dodávek, plánem objektu, četností a odhadovanou silou hlídek. Chtěl, abychom se dostali dovnitř. Jak se dostaneme ven, bude pak už náš problém.

Reaktor, zdvíhající se v dáli proti noční obloze, vypadal jako obr z pohádky. Světla v oblasti kolem něho byla natolik intenzivní, že by se tam daly provádět mikrochirurgické operace. Doufal jsem, že Biggsovo improvizované zaklínadlo neviditelnosti bude fungovat, jinak by nás hoši od bezpečnosti každopádně odhalili. Zkontroloval jsem svůj samopal a kouknul na trpaslíka. Seděl tam a měl nohy přes sebe takovým způsobem, že to muselo bolet – ale na jeho obličeji to nebylo poznat. Vypadal šťastně jako spící mimino.

Už jsem jím chtěl zacloumat, abych ho probral, ale pak jsem si to rozmyslel. Zkoumal oblast takovým způsobem, jak to holt tihle kouzelníci dělají; nejlepší bude nechat ho tuhle práci dělat po jeho. Bude ještě dost příležitostí k chrlení olova. Přesto jsem svou netrpělivost dokázal stěží držet na uzdě. Chtěl jsem, aby se události daly konečně do pohybu, možná způsobit nějakou tu mrzutost. Ne moc velkou, jen jako výmluvu, abych si jednou nebo dvakrát pořádně práskl. Abych pár těhle bezpečáckých podnikových všiváků přišpendlil na zeď. Abych se trochu pobavil.

Biggs sebou trhl, vydechl a otevřel oči. „Náklaďák je na cestě," řekl, když se narovnal a uvedl nohy do normální polohy. „Je skoro u zatáčky."

Zasunul jsem svou zbraň a Flash si řádně upevnila pouzdro s kyberdeckem na svých svalnatých zádech. Zlaté pruhy na hlavě a tvářích lehce zářily do temnoty; vytáhla z kapsy lyžařskou kuklu a natáhla si ji. „Tak, jde se."

Náklaďák už byl na doslech. Ještě kus od nás, ale blížil se. Přešli jsme ke kraji silnice. Biggs se vyhoupl na nízko rostoucí větev a potom přelezl na další, která přesahovala nad silnici. Flash a já jsme se těsně přitiskli ke kmeni stromu a čekali.

Kužely světlometů se po nás natáhly, jak vozidlo vjelo do zatáčky. Byl jsem napjatý; nešlo to potlačit. Bylo to už dávno, co jsem naposled skákal na nákladní auto. Člověk si musí ten skok opravdu přesně načasovat – jinak skočí mimo nebo přistane tak tvrdě, že si toho řidič všimne. Takovou chybu jsme si nemohli dovolit. Dokonce ani já jsem nestál o potíže tak brzy. Johnson říkal tiše dovnitř, tiše ven – takže budeme dělat přesně tohle. Musíme si zasloužit výplatu a zachovat si pověst.

Auťák se blížil. Když byl přesně na místě, skočil jsem.

Mé ruce se zachytily správné části na zádi. Vyhoupl jsem se na stupačku u dveří nákladového prostoru a přeručkoval stranou, abych udělal místo Flash. Náklaďák se trochu zakymácel, ale ne dost na to, aby bylo možné odlišit náš náraz od normálních otřesů způsobených nerovnostmi vozovky. Přes hluk motoru jsem nemohl slyšet, jestli Biggs dopadl, takže jsem se na chvíli podíval nahoru a spatřil trpaslíkův zarostlý obličej vykukující přes horní okraj náklaďáku. Ukázal mně a Flash vztyčený palec, zamával nad námi prsty, když dělal ty své čáry máry, a najednou už nebyl vidět.

Čekal jsem, že se pod vlivem zaklínadla neviditelnosti budu cítit nějak jinak, ale nebylo tomu tak. Flash a já jsme se pevně chytili zadních dveří a já doufal, že kouzlo nešlo mimo. Nyní bylo na čase držet palce; pokud žádný ze strážců nespustí varovný pokřik, budeme vědět, že Biggsova magie funguje. Jen pro případ, že by to nemělo klapnout, jsem opatrně vytáhl svůj samopal; slyšel jsem, jak Flash rozepíná pouzdro svého Coltu Manhunter.

Zásobovací náklaďák dohrkotal branou na nádvoří areálu. Viděl jsem, jak se na obou stranách brány ještě pohupují konce přestřižené modré pásky. Bylo mi skoro líto těch ubohých podnikových poskoků, kterým způsobíme naší akcí nepříjemnosti. Všichni se při otvírací ceremonii, kterou dávali večer předtím na trideu, dívali na tuhle krásnou novou fúzní elektrárnu s takovou posvátnou úctou. A nyní se my máme postarat o to, že se ze své nové hračky nebudou těšit moc dlouho.

Auto zajelo do skladiště. Když zastavilo, seskočil jsem a skulil se pod něj. Flash udělala to samé tak rychle, že jsme se pořádně srazili rameny. Biggs ležel podle plánu nahoře a natáhl se tak, aby vypadal jako část náklaďáku.

Páry nohou přicházely a odcházely a náklaďák se vyprazdňoval. „*Kafe!*" řekl jeden z vykládajících tak, jak by Flash řekla zlatadata! „Bylo ale sakra na čase. Celý týden jsme si museli vypomáhat kakaem a odporným bylinkovým čajem."

„Koneckonců musíte zůstat vzhůru. Především technici," odpověděl někdo. „Kdo by se jinak udržel na nohou, aby hlídal tyhle zatracené monitory?"

Po chvíli se hlasy a nohy vzdálily. O několik minut později jsme zahlédli jiný pár nohou: vojenské boty s třásněmi. „Čistý vzduch," řekl Biggs tiše. „Čas pro další zastávku na naší cestě."

Vyvalil jsem se zpod náklaďáku a vstal. „Mám v hlavě plán budovy. Půjdeme doleva první chodbou až k nejbližším výtahům. Vezmeme si ten prostřední – zaveze nás k lávce, která vede ke krytu reaktoru.“ Otočil jsem se na Biggse. „Co můžeme očekávat od bezpečnostních opatření?“
Trpaslíkovy prsty načrtly nějaký vzor a jeho oči zeskelnatěly. „Hlídka je právě ve venkovní hale,“ řekl ještě protáhleji než obvykle. „Nebude tudy procházet minimálně deset minut. Ještě více stráží v oblasti jádra, také parabestie – sirény. A prakticky v celém zařízení je napíchnutý bezpečnostní rigger.“ Lehce se otřásl a jeho pohled se znovu projasnil. „Čas na maskovací zaklínadlo.“ Zakýval prsty a pak se dotkl mě a Flash na ramenou.
„Hele, Animale, tahle podniková uniforma ti dokonce padne,“ řekla Flash. Někdy takové věci říká, aby viděla, jak budu reagovat. Maskovací zaklínadlo ji navléklo rovněž do uniformy a mohl jsem zahlédnout tenké pramínky tmavých vlasů, vykukující pod její čepicí. Nevypadalo to vůbec zle.
Odporně jsem se na ni zašklebil. „Možná si jednu vezmu s sebou domů.“ Z každého runu proti Shiawase si odnáším malý suvenýr. Je to daleko víc uspokojující než studené a tvrdé kreditní hůlky…
Ustaraně se na mě podívala a já bych se nejraději rozesmál. Je tak snadné si z ní udělat dobrý den… „Žádné střílení, dokud nebudeme na cestě zpátky, jasné?“
Poklepal jsem na samopal. „Já si počkám.“
„Je mi líto, že vás musím přerušit,“ řekl Biggs. „Ale je tady jedna hlídka, které bychom měli jít z cesty.“
Bez problémů jsme se dostali k výtahům a pak se Flash pustila do svého dílu práce – nabourala se svým deckem do sítě výtahů a přivolala přímo k nám jednu prázdnou zdviž. Současně nařídila systému, aby všechny ostatní nenechaly nikoho vystoupit, dokud se nezavřou dveře (našeho) výtahu číslo 3. Bezpečností rigger, který musí střežit každý systém v tomhle zatraceném komplexu, se soustřeďuje víc na detektory pohybu, bezpečnostní kamery a další zjevná opatření; sotva by si všimnul malého zafušování ve vnitřním výtahovém systému. Mezitím Biggs hlídal chodbu. Bezpečák s bouchačkou v nevhodnou chvíli by nám mohl celou věc pořádně zavařit.
Výtah se otevřel a my jsme vyjeli až ke krytu reaktoru. Vystoupili jsme na širokou lávku se zábradlím, na němž je pravděpodobně dodnes vidět, kde jsem se ho chytil; výhled byl tak podivný, že se mi udělalo špatně.
Nacházeli jsme se asi ve dvou třetinách výšky toho zatraceně největšího prostoru, jaký jsem kdy viděl. Na jednom přespolním runu jsem se dostal na Grand Central Station v New Yorku; ta hala tady byla ještě rozlehlejší. A byla plná nádrží ve tvaru torpéda, které sahaly od podlahy až ke stropu. Mezi tím pak změť spojovacích trubek, silnějších než obě moje paže dohromady, ocelových nosníků, můstků a obrovských kladkostrojů, s nimž se patrně dopravoval údržbářský materiál nahoru do malých konstrukcí, podobných vraním hnízdům, na vrcholku každé nádrže.
Mrknul jsem vzhůru a pak udělal tu chybu, že jsem se podíval dolů. Strop a podlaha se ztrácely ve stínech. Těžce jsem zalapal po dechu a modlil se, abych v sobě udržel dnešní oběd. Dosud jsem neměl žádné problémy se strachem z výšek a tenhle run byl tou nejnevhodnější příležitostí, abych s tím začal. Možná bude lepší, když se pohneme a něco odvede mou pozornost od myšlenek, jak hluboko asi může být země. Měl jsem pocit, že kdybych hodil z legrace přes zábradlí náboj, nikdy bych neuslyšel, jak dopadne. Flash ukázala hlavou k další nádrži, ke které se dalo lehce dostat přes lávku. Jasná světla na přístrojové desce na boku nádrže, přesně ve výšce určené pro lidský dozorčí personál, zářila jako pestré hvězdy. „Podívám se na to. Možná, že si budu moci popovídat s celým systémem odsud.“ Vydala se přes lávku k nádrži stejně bezstarostně a samozřejmě jako dítě, které pobíhá naboso v parku. Flash trávila docela dost času v matrixu; realita ji nijak zvlášť nezajímala. Co měla v úmyslu, bylo jednoduché – chtěla přikázat bezpečnostnímu systému reaktoru, aby ho během několika dnů kontrolovaně odstavil. Pár hodin poté by se spustil malý skrytý program, který by udržel celé zařízení mimo provoz, dokud se někomu nepodaří rozlousknout Flashin kód nebo dokud nezamrzne peklo. Tipoval bych, že k tomu druhému dojde dříve. Jestli nám Johnson dodal spolehlivé informace o bezpečnostním systému, mohla by Flash svůj džob zvládnout za pár minut. Počítal jsem nanejvýš s deseti minutami, a do toho jsem již zahrnul i možné komplikace. (Člověk se naučí brát na ně ohled, jinak si ve stínech příliš dlouho nezaběhá.) Měli jsme právě tolik času, abychom provedli náš úkol a stáhli se dříve, než stráže dokončí další okruh. V nutném případě bych nechal zatančit trochu olova a Biggs by si vzal na starost parabestie a případné další magické ohrožení. Vau, mysleli jsme na všechno.
Samozřejmě až na skutečné nepřátele.
Následovali jsme Flash do vraního hnízda a rozhlíželi se po potížích. Flash již klečela před přístrojovou deskou a zapojila do ní malou krabičku. Potom spojila krabičku se svým deckem a napíchla si deck do hlavy. Už jsem viděl stokrát, jak se připojuje, ale pokaždé mi přeběhne mráz po zádech. Přihlížet, jak se někdo píchne do stroje…to je prostě šílené. Vím, že to zní divně od pouličního samuraje, který má v těle víc chrómu než celý tým městských bojovníků, ale napojit se na počítačový systém se mi zdá trochu odlišné od toho, že si člověk pořídí kyberruku nebo smartspoj. U svých tělesných modifikací vím, že ten stroj ovládám. To, co dělá Flash, považuji za úplný opak. Flash pořád říká, že se dívám na moc starých scifi hororů; možná má pravdu. Já sám nevím.

Její obličej byl bez výrazu jako vždy, když se napojila. Jak mi jednou vysvětlovala, je příliš zaneprázdněná tím, že se musí orientovat v proudu dat a mít se na pozoru před potenciálním nebezpečím ze strany IC, než aby ještě obsluhovala všechny spínače, které říkají obličeji, jaký výraz má zaujmout. Biggs vypadal stejně mimo; dohlížel na astrální prostor, připraven reagovat, pokud by se objevil nějaký strážní duch nebo bezpečnostní mág. Na šíleně krátký okamžik jsem měl pocit, že jsem jediný, kdo je tady přítomen, skrčený na lávce vedle velké, fakt velké nádrže plné radioaktivního nevímčeho a snažící se nemyslet na to, jestli lávka unese jeho váhu.
Minuty se vlekly. Potom projelo Flash lehké zachvění, což znamenalo, že se odpojila. Vytáhla kabel z datajacku ve svém spánku, potřásla hlavou, aby si ji pročistila, a zašklebila se na mě. „Úkol úspěšně dokončen. Je čas jít."
V tu chvíli se rozeřval alarm a já věděl, že jsme prozrazeni.
Později jsme zjistili, že ti parchanti, co nás najali, pustili do systému vlastního deckera, který Flash nespustil z očí. V momentě, kdy dokončila úkol a odpojila se, vyhlásil systémový poplach. Bylo v plánu, že nás hoši z bezpečnosti Shiawase sejmou; a zatímco se budou horlivě zabývat naším pronásledováním, odstranil by dvojitý agent, který pracoval pro našeho pravého zaměstnavatele, všechny stopy naší sabotáže. Chtěli, aby to vypadalo, že reaktor vysadil sám od sebe; tak by bylo celé zařízení pro Shiawase bez užitku a *oni* by zajistili, aby tenhle podnik již nikdy nesměl zřídit žádnou elektrárnu. Flash, Biggs a já jsme byli jedinými slabinami celého plánu; znali jsme pravdu, jelikož jsme sabotáž provedli právě my, takže nás museli umlčet. Navždy.
V tu chvíli jsme tohle všechno ovšem nevěděli. Věděli jsme jen, že musíme zachránit své zadky. Flash vytáhla dráty svého decku z krabičky a hodila si ho přes rameno, ale než jsme se mohli vydat na zpáteční cestu, zaslechli jsme CINK výtahu. O dvě sekundy později z něj vystoupili čtyři strážci s napřaženými zbraněmi.
Vydali se po dvou nalevo a napravo; měli jsme možná pár vteřin, než budou natolik blízko, že nás rozeznají před siluetou nádrže. Vytáhl jsem samopal, abych to našil do prvního podnikového týpka, který ukáže svou hnusnou hlavu; pak jsem se okamžitě stáhl, jelikož mi hlavou prolétla nepříjemná myšlenka. *Co se stane, když zasáhnu jednu z nádrží, a ta vyletí do vzduchu?* Neměl jsem ani páru, co je ve skutečnosti uvnitř. Nevím, jak funguje fúzní reaktor; vím jen, že *jelikož* funguje, můžu čerpat ze sítě Seattlu proud a světlo. Jestli na to vystřelím, vyletí tenhle radioaktivní šmejd, nebo co to vlastně je, do vzduchu a nadělá z nás metalidské křupky? Lze doufat, že k tomu nedojde, zatímco díky výstřelu nějakého maníka od bezpečnosti si můžu být jistý zraněním nebo smrtí?
Něco zasvištělo kolem mého ucha a prorazilo plášť nádrže sotva centimetr vedle mé hlavy. Do vzduchu nic nevyletělo, takže jsem palbu opětoval. Přidušené zachroptění mi oznámilo, že jsem svůj cíl trefil. Přinejmenším jeden gardista byl už mimo hru. Vedle mě zaštěkal Flashin Colt a další hlídač vykřikl. Dva vyřízení, dva zbývají.
Pak jsme znovu zaslechli zvuk výtahu, následovaný zvukem podstatně více nohou, než jsem vlastně chtěl slyšet. Než jsem mohl zpoza nádrže vypálit pár dalších dávek, zamával Biggs prsty a vystřelil neviditelné *něco* směrem k výtahu. Část lávky vybuchla a poslala čtyři nešťastné gardisty, kteří tam stáli, na cestu směrem k podlaze haly.
Zíral jsem na ten zmatek. „Co to, u čerta, bylo?"
„Jenom malá silová koule," zakašlal Biggs a setřel si pot z čela. Ukázal hlavou na labyrint lávek, které navzájem spojovaly nádrže. „Pojďme tudy! Setřeseme je a pak to vezmeme zpátky k výtahům."
Na šamana to není špatná taktická úvaha, pomyslel jsem si, když jsme se s Flash hnali za trpaslíkem. Jakmile jsem vystoupil na lávku, zmocnila se mě znovu nevolnost; cítil jsem se, jako bych visel v prostoru a mezi mnou a dlouhou cestou dolů nebylo nic než úzký proužek kovu. Otřásl jsem se, uhnul několika střelám a běžel dál. Urazili jsme asi třetinu naší zpáteční cesty přes budovu reaktoru, přičemž jsme se já a Flash často zastavovali a počastovali pronásledovatele olovem. S našimi kanóny a Biggsovými kouzly jsme pomalu, ale jistě získávali malý náskok.
„A kurva!" řekl náhle Biggs a jeho obličej zbledl. „Mají bojového má…"
Větu nemohl dokončit. Lávka pod jeho nohama se roztříštila na tisíc kousků poté, co podnikový mág seslal kouzlo, které nemohlo být ničím jiným než beranidlem. Biggs spadl, nějak se mu ale podařilo zachytit se těžkého železného řetězu, který visel opodál ze stropu. Flash, která byla těsně za ním, stačila drapnout po zábradlí vraního hnízda a zabránit tomu, aby se zřítila. Jednou rukou ho pevně objala a druhou natáhla směrem k trpaslíkovi. Vypadal, že si co nevidět nadělá strachy do kalhot; jeho váha řetěz rozhoupala a on sám představoval skvělý terč pro každého podnikového odstřelovače. Jeho ruce pomalu klouzaly po řetěze dolů.
Rozehnal jsem se svou bouchačkou a divoce vypálil na gardisty, abych je zahnal do krytu. Flash se naklonila ke kývajícímu se řetězu, jak se jen odvážila. „Chyť se mojí ruky!" zavolala na Biggse.
„Nikdy se odsud nedostaneme," zařval v odpověď.
Měl samozřejmě pravdu. Protože spojovací lávka byla na cucky, zbývala nám pouze jedna úniková cesta, a ta byla plná bezpečáků. Pokud…
Podíval jsem se na Flash. „Šplhejte po řetěze dolů. To je naše jediná šance."

Flash kývla, otočila se a vrhla se do prázdnoty. Zachytila se řetězu nad Biggsem, který zaječel, když se jeho ruce díky otřesu svezly ještě níž. „Obejmi řetěz nohama," křičela na něho. „Potom se spouštěj pomalu dolů. Už jsi někdy šplhal po laně?"
„Medvěd nešplhá, leda tak na strom," odpověděl, ale v jeho obličeji se vedle chvění objevila také trocha humoru. Zvládne to.
Počkal jsem, dokud Biggs a Flash neslezli ještě o něco víc. Rameno mě pálilo, jak mi tam jedna z kulek vyryla brázdu. *Moc blízko*. Vypálil jsem ještě jednu salvu a skočil.
Řetěz se divoce rozkomíhal, když jsem se ho pokusil uchopit. Jakmile jsem se jakž takž držel, pustil jsem se nejvyšší možnou rychlostí dolů; nechtěl jsem poskytovat snadný cíl déle, než bude nezbytně nutné. Nade mnou se znovu rozburácely kanóny, ale nic mě netrefilo. Někdo zaklel. Zariskoval jsem pohled nahoru a spatřil, jak kdosi, patrně ten bojový mág, zavrávoral a udeřil do roje ničeho, co bzučelo kolem jeho hlavy. Biggs zjevně spustil nějaké šalebné zaklínadlo; doufal, jsem, že ho udrží tak dlouho, dokud se neponoříme do stínů a nezmizíme z mágova dohledu. Pak bychom byli před ním v bezpečí – když tě mág nevidí, nemůže ti také nic udělat.
V dáli něco zaskřehotalo – zvíře, nic lidského. „Kurva!" zaklel zezdola od plic Biggs. „Zapomněl jsem na ty zatracené sirény!"
Pak už jsem je zahlédl – dva létající tvory s dlouhými těly, mávajícími křídly a špičatými zobáky, připravenými k trhání. Jejich skřeky drásaly uši. „Jen žádnou paniku," zvolal jsem s důvěrou, kterou jsem vlastně vůbec nepociťoval, a pravačkou se chytil řetězu tak pevně, jak jsem jen mohl. Potom jsem zamířil.
Sirény se na mě vrhly s napřaženými spáry. Vystřelil jsem. Zpětný ráz zbraně divoce rozkymácel řetěz, ale potvory šly dolů jako zasažené bleskem. Sklonil jsem zbraň a šplhal dál k zemi.
Trvalo celou věčnost, než jsme se dotkli podlahy, ale nakonec jsme to dokázali. Pak jsme se řítili komplexem směrem k východu tou nejpřímější cestou, jakou jsme se odvážili, vyhýbali se dalším strážím a když se nám to nepodařilo, prostříleli jsme si cestu. Nyní jsem se mohl opravdu bavit – upřímně řečeno víc, než mi bylo milé. Kolem nás se míhala budova za budovou, dokud nakonec mezi námi a svobodou už nikdo nestál. Ale pak nám začalo teprve pořádně hořet u zadku.
Nejprve jsme si mysleli, že je to další hlídka bezpečáků, dokud jsme je nezahlédli. Dostali nás, když jsme procházeli dveřmi – kulka z nicoty zasáhla Flash do krku, zatímco druhá zůstala vězet v Biggsově rameni a třetí mi zasvištěla nad hlavou, když jsem sebou hodil na zem. Odvalil jsem se do nejbližšího stínu a čekal, až se mi to nové nebezpečí objeví v dohledu, abych do něj mohl napumpovat olovo.
Spatřil jsem je jen na okamžik, a to mi nemohlo poskytnout dost informací. Byli tři, kompletně v černém, nikde žádné podnikové logo. Ležel jsem si na ruce se zbraní; pokud bych se pohnul příliš rychle, abych s ní mohl střílet, asi by mě zaslechli a znovu splynuli se stíny, z nichž se vynořili. Opatrně jsem začal měnit polohu.
Někdo zakřičel; pak se objevil čtvrtý černooděnec, který strkal Biggse před sebou a držel mu ruku zkroucenou za zády. „Jednoho mám," řekl. „Teď ještě musíme najít toho velkého troggyho."
„Dávej pozor na to, co říkáš, Buckley," odpověděl jeden z těch prvních tří. Byla to žena, štíhlá a asi tak vysoká jako Flash. *Flash*. *Zatracené*. V tu chvíli jsem se rozhodl, že mi za ni tihle parchanti zaplatí. Nějak si je najdu, ať už jsou kdokoli – a pak bude pár lidí vězet pěkně hluboko ve sračkách.
„Omlouvám se," pronesl týpek jménem Buckley, ale takovým tónem, který dával najevo, že ho to ani trochu nemrzí. „Zapomněl jsem, jak umíte být vy elfové citliví."
„Držte hubu. Oba," ozval se třetí hlas. „Máme práci. Silver, ty a Jones se podíváte po tom trollovi. Buckley, ty to dodělej tady."
Ta elfí dámička se tedy jmenuje Silver. Nyní mám již jako záchytné body tři jména, u dvou z nich znám i metatypy, což zužuje okruh pátrání. To bylo dobré. Ještě lepší by bylo, kdybych dostal svůj kanón do pozice vhodné ke střelbě.
Buckley učinil nepatrný pohyb a v jeho ruce se cosi zablesklo. Bouchačka – malá a snadno utajitelná, patrně Beretta nebo něco podobného. Přiložil ji k Biggsově hlavě…
…a svět vybuchl světlem a lomozem.
Chvíli jsem věřil, že opravdu vystřelil. Potom jsem přes změť pestrých světýlek zahlédl, jak se Buckley a ostatní černí zapotáceli a šli do kolen. Biggs mě popadl za zápěstí svou nezraněnou rukou. „Pryč odsud, Animale," zašeptal. „Dokud ještě můžeme. Nedokážu své zaklínadlo zmatku udržovat věčně."
Už jsem slyšel o tom, že jestliže jsou medvědí šamani zraněni, mění se v berserky. A podle toho, co Biggs předvedl, to musí naprosto souhlasit. Zraněný a tváří v tvář smrti sebral síly k seslání zaklínadla, které bylo dostatečně mocné, aby na chvíli vyřadilo čtyři nepřátele. Vyskočil jsem a vyrazil za ním, ale hned jsem se otočil a pospíchal zpátky. To, co jsem měl v úmyslu, netrvalo dlouho.
Zvedl jsem mrtvolu Flash, ležící vedle dveří, a hodil si ji přes rameno. Potom jsem se rozběhl k bráně.

Nešel jsem domů pro případ, že by ti dotyční, kteří na nás nastražili léčku, nějak vystopovali mou adresu. Místo toho jsem se uchýlil k několika přátelům do Tacomy, kde jsem přemýšlel, jak se spojit s Macduffem, aniž bychom to oba odskákali. Již sama představa, že je ještě naživu, byla dost odvážná; jako náš šíbr představoval další problém, který bude jistě někdo chtít zprovodit ze světa. Ale měl jsem štěstí; Macduff se zdekoval ještě předtím, než se u něj objevili řešitelé potíží. Když jsem s ním konečně mohl mluvit, vyprávěl jsem mu to málo, co jsem o těch parchantech věděl, a popřál dobrý lov. Potom jsem dal dohromady pár lidí, kteří mi dlužili nějakou tu laskavost, a zařídil Flash pohřeb.

O týden později mi Macduff zavolal do mého nového bytu. Poprvé za svůj život se nešklebil. „Zjistil jsem, kdo jsou naši tajemní přátelé," sděloval mi. „Jednoho z nich jsem dokonce kdysi sám znal – elfku jménem Silver. Tenkrát si říkala Lady Grace. Ona a zbytek týmu pracují pro Fuchi…nebo pracovali."

Zíral jsem na jeho obličej na obrazovce. Fuchi už neexistoval, byl rozsápán ve víru podnikové války. Fuchi už žádný tým nevyšle. „A pro koho dělají tihle hajzlové teď?"

„Pro Renraku," odpověděl. „Přesněji řečeno, pro jednoho nově příchozího do Renraku – Šikei Nakatomiho, bývalého šéfa Fuchi Asia. Zdá se, a nejnovější události v Seattlu to zřejmě potvrzují, že nejvyšší hlavouni z Renraku nemají svého nového spolubojovníka dost pevně v hrsti, a proto mu také nemohou zabránit v tom, aby si prosadil své soukromé odvetné tažení."

„Odvetné tažení?" Byl jsem zmaten. Co já vím, neměl tenhle týpek Nakatomi žádný zvláštní důvod, aby se pustil do Shiawase nebo některého z jejích bossů. „Jaké odvetné tažení?"

„Samozřejmě proti Korinovi Jamanovi," řekl Mcduff s takovou trpělivostí, jako by mi bylo pět a vůbec mi to nemyslelo. „Jamana nedávno uzavřel sňatek se Shiawase – nebo jsi o tom neslyšel?"

Teď jsem si vzpomněl. Všemi sítěmi šly zlomyslné zvěsti o tom, jak více než devadesátiletý předseda správní rady Fuchi Paneurope šel – a to doslova – do postele s Shiawase Corp., jelikož se oženil s třicetiletou neteří jeho šéfa. Jamana a Nakatomi údajně krátce spolupracovali, aby se zbavili svého společného rivala ve Fuchi Richarda Villierse; jakmile byl pryč, vrátili se zjevně ke starému statusu quo vzájemné nenávisti. Pokud by se Jamana rozhodl úder opětovat, mohlo by to v nejbližší době vyvolat pár zajímavých třenic mezi Renraku a Shiawase. Ale v mezičase jsem kvůli nesmyslné hře o moc mezi podnikovými šéfy ztratil kámoše. A navíc jsem za to ani nedostal zaplaceno. A nezískal žádný suvenýr.

„Díky, Macduffe," řekl jsem pomalu a zavěsil. Pak jsem vytáhl z pouzdra svůj samopal a pořádně ho vyčistil. Než jsem skončil, věděl jsem, co mám udělat. Sedl jsem si znovu k telefonu a zavolal jednoho svého kamaráda deckera.

„Ahoj Whispere, chtěl bych, abys pro mě něco zjistil. Potřebuji aktuální místo pobytu elfky jménem Silver, pracující ve stínech pro Renraku Corporation…"